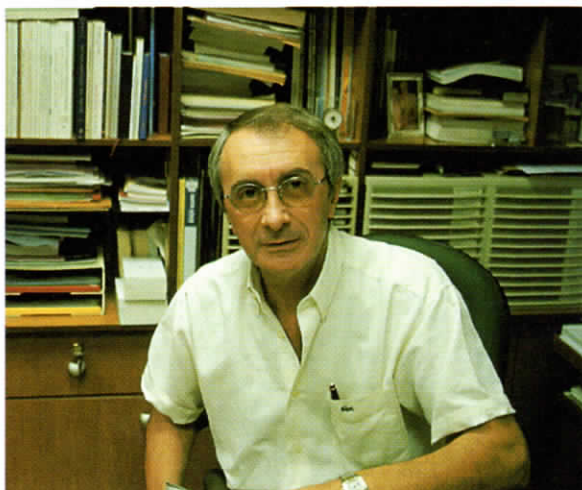

Τον αιμόνηστο Ανδρέα Μιχάλη τον είχα γνωρίσει το 1977 σε μια εποχή που είχε ήδη δημιουργήσει μια μικρή επιχείρηση εκδόσεων κυρίως διδακτορικών διατριβών. Εκτύπωσε τότε τη διδακτορική μου διατριβή και της συζύγου μου. Ήταν πάντα χαμογελαστός και πρόθυμος για κάθε βοήθεια, για αλλαγές της τελευταίας στιγμής ακόμη και στην τελευταία διόρθωση, πράγμα που απεχθάνονται όλοι οι τυπογράφοι.

Δούλευε πολλές ώρες, αλλά δυστυχώς με ένα τσιγάρο στο χέρι του. Αργότερα τον συνάντησα ασθενή στο Ιπποκράτειο νοσοκομείο, τότε που παρουσίασε το πρώτο «τραύμα» στην καλή του καρδιά. Ήταν υπομονητικός και στωϊκός. Έκοψε το κάπνισμα και συνέχισε να αναπτύσσει την εκδοτική του επιχείρηση.

Οι εκδόσεις βιβλίων πανεπιστημιακών λειτουργιών ήταν η ειδικότητα του εκδοτικού του οίκου. Σε όλα τα στάδια της έκδοσης ενός βιβλίου έβαζε την προσωπική του σφραγίδα. Είχε υψηλού βαθμού αισθητική. Το που θα μπει μια εικόνα, τι μέγεθος και τύπος γραμμάτων θα χρησιμοποιηθούν, τι χρώματα θα χρησιμοποιηθούν, η μορφή του εξωφύλλου είχαν πάντα τη δική του σφραγίδα.

Τα στελέχη της ιατρικής σχολής ήταν κάθε μέρα στο γραφείο του. Αρχικά εξέδιδε μόνο την Ελληνική Ιατρική. Αργότερα εξέδιδε πολλά ιατρικά περιοδικά. Το 1987 άρχισε να εκδίδει τα Ελληνικά Διαβητολογικά Χρονικά που ήταν το πρώτο ειδικό περιοδικό που εκδόθηκε στη Θεσσαλονίκη, ίσως και πανελληνίως. Με την έκδοση του περιοδικού της εταιρίας μας και τις εκδόσεις των προγραμμάτων συνεδρίων των οποίων είχε οργανωτική ευθύνη, αλλά και βιβλίων του τομέα Παθολο-

γίας ήμουν συχνά στο γραφείο του. Δεν μου είπε ποτέ όχι για οτιδήποτε. Αυτή ήταν η μεγάλη του επιτυχία. Σε όλες τις δυσκολίες εύρισκε λύσεις.

Πριν από λίγα χρόνια μετέφερε την έδρα της επιχείρησής σε νέους άνετους χώρους. Εκεί μια μέρα συζητώντας μου είπε την μικρή του ιστορία. Το πώς ξεκίνησε με δανεικά 10.000 δρχ για να αγοράσει μια γραφομηχανή. Ήταν πολύ αγαπητός φίλος και αξιοθαύμαστος στη δουλειά του. Η ιατρική σχολή και το Πανεπιστήμιο της πόλης μας του χρωστούν πολλά. Όλοι νιώθουμε ότι χάσαμε έναν συνεργάτη και έναν πολύ καλό φίλο. Δεν υπάρχουν λόγια για να αποχαιρετίσουμε τον Ανδρέα ή μάλλον δεν τον αποχαιρετούμε, γιατί κάθε μέρα θα είναι στη μνήμη μας. Θα τον θυμόμαστε με τα καλύτερα συναισθήματα και θα νιώθουμε ότι είναι πάντα μαζί μας...

Δημ. Θ. Καραμήτσος